

mere beskedne i deres Fordringer, og Bøffebenhed lønner sig i Reglen ikke her i Verden; men saaledes var det nu i Virkeligheden. Og med Hensyn til, hvad der skulde ydes fra selve Lolland-Falster, og som nu skal forrentes og afdrages, da bleve de Sorder, der skulle bidrage til Dige-skatten, inddelte i 6 Klasser efter deres Godhed og Beliggenhed, saaledes at de ere ansatte til henholdsvis 8, 6, 4, 3, 2 og 1 Pointe eller Enhed pr. Td. Land. Dige-skatten har allerede naaet en Hvide af 32 Dre pr. Enhed og da ikke deri er medregnet Noget til Digernes Vedligeholdelse, kan det med Sikkerhed forudsiges, at Skatten vil stige til 38 Dre pr. Enhed og saa er det endda ikke taget Hensyn til den større Beskædigelse, der i Aarenes Løb sikkert ikke udebliver. Den største Del af Sorderne, omtrent tre Fjerdedele, er kommen i de to første Klasser, og som Regel kan det derfor siges, at Skatten andrager 2 Kr. 25 Dre pr. Td. Land og snart vil stige til 2 Kr. 70 Dre. At det er en meget betydelig Udgift, vil dog vistnok det høie Thing erkende, og da der dertil kommer, at Følgen af en Stormflod netop paa de laveste Sorder er kjendelig den Dag i Dag derved, at de bære mindre Afgrøde, er det aabenbart, at Byrden for Mange er overordentlig stor. Hvorledes Byrderne nu kunne lettes, det tør jeg ikke stille noget bestemt Forslag om; men jeg har dog tænkt mig, at enten kunde Staten give Bidrag til Lolland-Falster, hvorved Byrden kunde lettes, eller ogsaa kunde den lettes paa en anden Maade. Der skyldes af Digelaget en Pengesum, jeg tror til Privatbanken, som skal forrentes med $4\frac{1}{2}$ pSt. og afdrages i 28 Aar. Dersom Statskassen overtog denne Gjæld, imod at Digelaget forrentede og afdrog den til Statskassen saaledes, at Forrentningen blev sat til 4 pSt. og Afdragene blev fastsatte til en længere Aarrække f. Ex. til 50 Aar, vilde dette være en meget betydelig Lettelse, uden at Statskassen vilde lide derved. Jeg skal tillade mig at henstille dette til den høitærede Indenrigsminister og det eventuelle Finantsudvalgs Opmærksomhed. Sa det er, tror jeg, et meget beskedent Forslag; men det er dog et Forslag, som vilde blive modtaget, tør jeg sige, med Glæde paa Lolland-Falster, og jeg synes ogsaa, at det er lidt urimeligt, at den nuværende Slægt skal bære alle Byrderne ved Digernes Opførelse. Det er jo bekendt, at disse Diger skulle staa igjennem Aarhundreder, og at lægge hele Byrden paa den nuværende Slægt synes mig ikke retfærdigt. Dertil

kommer, at Digernes Opførelse har jo givet Anledning til flere aldeles ekstraordinære Udgifter til Anlæg af Veie og deslige, og det er i Orden til den kommende Slægt, saa at det er ganske naturligt, at denne ogsaa kommer til at bære noget af Byrden, som er for stor, naar den helt skal lægges paa den nuværende Slægt. — Der er i Finantslovsforslaget foreslaet en Sum til et nyt Dampskib mellem Masned Sund og Drehoed. Jeg skal som Repræsentant for en lollandsk Kreds tillade mig at takke den høitærede Indenrigsminister, fordi han er fremkommen med dette Forslag. Endvidere skal jeg takke den høitærede Indenrigsminister, fordi han har bebudet at ville arbejde hen til, dersom det paa nogen Maade lader sig gjøre, at vi til Vinter kunne faae et bedre Skib til Samferdsel mellem Masned Sund og Drehoed. Som det var forrige Vinter, var det aldeles skandaløst. Det kan jeg sige, thi jeg har naturligvis maattet prøve det. Isstransporten varede meget længere der end noget andet Sted, og det skete engang — det tror jeg er temmelig paalideligt, i det Mindste anser jeg den Rilde, jeg har det fra, for aldeles paalidelig — at en lille Dampner nebe i Guldborgsund haaned de store Postskibe ved Masned Sund ved at bryde Ijen, da disse Skibe ved Masned Sund ikke turde vove sig ud og naturligvis ikke kunde det, fordi de vare for svage dertil. Allermest vil jeg dog takke den høitærede Indenrigsminister, fordi han har sin Opmærksomhed henvendt paa at forbedre Samferdselsforholdene der ved at udvide Sernbanen over Masned og anlægge Gårne der og ved Drehoed, thi, først naar det er sket, ere alle berettigede Kray til Samferdselsmidlerne der fyldestgjorte. Det forekommer mig at fremgaa af den høitærede Ministers Udtalelse, at den Plan, han har havt til en Forbindelse med Lydsland og Gjedserøde og Wærnemünde, omtrent er strandet. Jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en anden Plan, der har været lidt i Baggrunden i de senere Aar, fordi man har vidst, at Regjeringen var i Underhandling med Lydsland om en Forbindelse med Gjedserøde—Wærnemünde. Det er Syltholmprojektet, jeg figter til, jeg tror, at det vilde være en langt bedre Forbindelse. Fra Nødby til Syltholm er der kun noget over en halv Mil. Ved Syltholmen ere alle naturlige Betingelser tilstede for en Havn, der vil være en udmærket Nødhavn og til Nytte for Fiskeriet ved Rytten, og fra Syltholmen til Heiligenhafn er der kun 4—5 Mil, medens der fra Syltholmen til Femern